

Un robatori

Un robatori

JOSEP ALUM

Un any més ha arribat la música a l'Esperança de Blanes. Un any més, aviat en farà 25, la petita església que dona nom al carrer -o és el carrer que dona nom a l'església?- acull tots els divendres de maig diferents i suggeridores propostes musicals de petit format. Unes propostes que no tenen res a veure amb les que a hores d'ara ja es ja publiciten i que d'aquí un parell de mesos ompliran de públic, emblemàtics i coneguts jardins i castells de les comarques gironines. Un públic, com a mínim heterogeni, una part del qual espera l'arribada d'aquests festivals, més pel que tenen d'esdeveniment social que pels continguts artístics que s'hi ofereixen. És tracta, en molts casos, de veure i deixar-se, veure. En

molts altres de mantenir un ritual estiuenç. En altres, d'aprofitar la invitació que fa arribar el director de la sucursal on el departament de banca privada que gestiona els cabals del o dels convidats. I, és clar, en molts altres també, de gaudir del repertori d'algun popular artista de carrera que comença ja a "tardorejar". Un dels primers concerts d'aquest any a l'Esperança el va protagonitzar en Daniel Lumbreras Oubiña. Només ell, la seva guitarra i la seva veu. I encara, una veu sense paraules. Sí, sense paraules! Les seves lletres no diuen res. Canta en un idioma inventat que a vegades recorda algun dialecte africà, a vegades alguna llengua celta i altres té reminiscències orientals (sufís). Per aquesta rara avis que representa en Manuel Lumbreras, la seva veu és només un instrument que complementa l'altre -la guitarra- i li permet desgranar un seguit d'estructures, harmonies, ritmes, tempos, coloratures, melodies que sense adonar-te'n et van embolcallant. Quan al final del concert aplaudíem la generositat amb la qual en Daniel ens havia ofert la seva proposta, un dels membres de l'organització ens va comunicar la notícia: havien robat els CD, amb les seves cançons, dipositats a l'entrada de l'església per si algú, a la sortida, en volia comprar un. Ja ho veuen, els pispes avui ja no respecten res. Ni els artistes ni les esglésies. No deuen saber que robant en un recinte "sagrat" cometen, no solament pecat, sinó sacrilegi! No devien conèixer tampoc, les propostes del jove Lumbreras. Musicalment interessantíssimes, però, sospito que difícils de rendibilitzar comercialment. Un petit i remot consol: potser escoltin els CD i es converteixin en fans d'en Manel.